

„Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek”

(Jn 4:48)

Suhai György

2018.10.22.

Ténymegállapítás vagy elmarasztalás? Sokan erre az Igére hivatkoznak, amikor azt állítják, hogy a csodák korszaka véget ért. Ma már „*hitben járunk, nem látásban*” (2 Kor 5:7) - mondják. Hisz Jézus maga is megmondta, hogy „*boldogok, akik nem látnak és hisznek*” (Jn 20:29). Ergo, nincs szükség többé csodákra ahhoz, hogy higgyünk. Mert az igaz hit nem jeleken és csodákon alapszik, hanem kizárólag Isten Szaván, azaz a Biblián. „*A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által*” (Rm 10:17). Csakugyan így volna ez? Tényleg az volna az igazi hit lényege, hogy úgy hisz egy természetfeletti Istenben, hogy közben szinte semmit nem tapasztal meg Isten természetfeletti megnyilvánulásából, a természetfeletti hitet kivéve?

A címbeli idézet János evangéliumából származik, amit ha végigolvasunk, azt látjuk, hogy János egyáltalán nem túnteti fel negatív színben a jeleket és csodákat. Sőt! Sok olyan esetet sorol föl, a többi evangélistához hasonlóan, amikor emberek épp a jelek és csodák (víz borrá változtatása, csodálatos gyógyulások, halott feltámasztás stb.) hatására kezdenek el hinni Jézusban vagy kezdik el követni Őt (2:11, 23; 3:2; 4:53-54; 6:2, 14; 7:31; 11:47-48; 12:11, 18). Vagyis úgy tűnik, hogy Jézus éppen azért tesz csodákat, hogy az övéi, az ő népe, az ő tanítványai higgyenek benne! A jelek és csodák Jézus Istentől való tanítói szolgálatát hitelesítették. Nikodémus, Izráel tanítója, János evangéliuma elején, a következőket mondja Jézusnak:

Jn 3:2 Mester, tudjuk, hogy te Istentől jött *tanító* vagy, mert senki sem képes *ilyen jeleket tenni*, amelyeket te teszel, csak ha az Isten van veled.

János evangéliuma pedig a következő konklúzióval zárul:

Jn 20:30-31 Sok más *jelt* is tett Jézus a tanítványok szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. *Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek*, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében.

János közvetlenül azután írja ezt, hogy Jézus azt mondta a „hitetlen” Tamásnak, akinek be kellett dugnia ujját a feltámadott Jézus seibe, hogy hinni tudjon benne, hogy „*mivel láttál engem, Tamás, hittél. Boldogok, akik nem látnak és hisznek*” (Jn 20:29). Nyilvánvaló tehát, hogy Jézus (és János), ebben a versben, nem a jelek és csodák, hanem *Jézus nem látásáról* beszél. Vagyis boldogok, akik hisznek a feltámadott Krisztusban annak ellenére, hogy nem látják őt úgy, mint a tanítványok, azaz akkor is, ha nem jelenik meg nekik feltámadott fizikai testben. Ez az Ige nem arról szól, hogy ne láthatnának csodákat! A feltámadott Jézus nem mondta azt a tanítványainak, hogy „*elégedjete meg azzal, hogy láttatok engem feltámadott testben, ezen kívül más jelet nem mutatok nektek*”, hanem ugyanazt a szolgálatot folytatta feléjük, mint amit a feltámadása előtt végzett: tanította őket Isten országáról és jeleket mutatott nekik, melyek tanítását kísérték és megerősítették.

Apcsel 1:3 akiknek szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él: negyven napon át megjelent nekik, és az Isten országára tartozó dolgokról beszélt velük.

Majd pünkösdkor a tanítványok is megkapják a Szentlelket és ők is ugyanazokat a jeleket és csodákat teszik, amiket Jézus tett és ígért a benne hívőknek, miközben Isten országának evangéliumát hirdetik. És az ő tanító és csodatévő szolgálatukra is sokan elkezdnek hinni Jézusban.

Apcsel 5:12-16 Az apostolok keze által pedig *sok jel és csoda történt a nép között,...* **14** Az *Úrban hívők* száma férfiak és nők sokaságával egyre növekedett. **15** Úgyannyira, hogy ágyakra és hordágyakra helyezve az utcákra hozták ki a betegeket, hogy az arra elhaladó Péternek legalább az árnyéka érje valamelyiküket. **16** A szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, és elhozták a betegeket és a tisztátalan lelkektől gyötörteket, akik mind meggyógyultak.

Az őskeresztyének azért imádkoztak, hogy bátran tudják hirdetni az evangéliumot, és kifejezetten azért is, hogy a feltámadott Jézus jelekkel és csodákkal erősítse meg az ő igehirdetésüket is.

Apcsel 4:29-30 Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te igédet! **30** Nyújtsd ki kezéd gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által!

És történtek is! István és Fülöp, 2 nem apostol, is jeleket és csodákat tettek!

Apcsel 6:8 István pedig kegyelemmel és erővel teljesen, nagy csodákat és jeleket tett a nép között.

Apcsel 8:6-7 A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelt arra, amit Fülöp mondott, mert hallották és látták a jeleket, amelyeket tett. **7** Mert sok megszállottból hangosan kiáltozva kimentek a tisztátalan lelkek, sok béna és sánta pedig meggyógyult.

A korai (apostoli kor utáni) egyháztörténeti beszámolók szerint az egyik legerősebb hitvédelmi érv Krisztus feltámadása mellett az ő nevében végzett ördögűzések (és gyógyítások) voltak.

“És erről, ha akarod, könnyedén meggyőződhetsz azokból a történetekből, amelyek a saját szemed előtt zajlanak. Mert minden démon, amikor kiűzetik Isten e Fiának nevében - aki ...meghalt, aki feltámadt a halálból és felment a mennybe - legyőzetik és leigáztatik. S bár ti mindenféle démont mindenféle, egykor köztetek élő ember nevében űztök - akár királyok, akár igaz emberek, akár próféták vagy pátriárkák nevében – az nem fog engedelmeskedni nektek.”¹

Mindennek ellenére sokan mégis azt állítják, hogy csak Jézus 12 tanítványának és a Jézus és az apostolok korában élő embereknek volt szükségük csodákra ahhoz, hogy higgyenek Jézusban, mert akkor ez az egész még teljesen új volt és nem zárult még le a bibliai Kijelentés, nem állt még rendelkezésükre a teljes Újszövetség úgy, ahogy nekünk. Csakhogy ez az érv sehol nem szerepel a Bibliában és az egyháztörténet is rációfol erre! Ezzel indirekt módon azt is állítják, hogy Jézus és az apostolok kortársai még annyira el voltak idegenedve és el voltak szokva a természetfeletti Isten természetfeletti jelenlétének valóságától, hogy nekik még jelekre és csodákra volt szükségük ahhoz, hogy hinni tudjanak ebben a természetfeletti Istenben, aki Jézus személyében újra közel jött hozzánk. Ebben az időszakban Isten amolyan kezdő löketet adott az egyháznak, a hit tekintetében, annak születésénél. Ám nekünk, a felnőtté cseperedett, érett egyháznak, már nincs szükségünk ilyen kezdő löketekre, hiszen nekünk már ott van az Újszövetség (és a Szentlélek). Mi már mindent *megtudhatunk* az Igéből ahhoz, hogy hinni tudjunk Jézusban. Csakugyan? De hisz maga Pál írja ugyanebben a levelében azt is, hogy *„nem mernék olyasmiről szólni, amit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányok engedelmességére, szóval és tettel [azaz], jelek és csodák ereje által, a Lélek ereje által”* (Rm 15:18-19). Világos, hogy Pál (és János) olyan tanítás, igehirdetés „hallására” gondol, amit Isten jelekkel és csodákkal erősített meg.

Talán mi kevésbé vagyunk elidegenedve Isten természetfeletti jelenlétének a valóságától, mint a Jézus korabeli *vallásos* emberek? Nem gondolnám! Ahogy Jézus idejében, úgy ma is éppen az Isten

¹ [Dialógus a zsidó Trifonnal](#), 85.1-3. (Kr. u. 150 körül) Ld. még 30, 76, 121. fejezetek.

Igéhez ragaszkodó, azt tanító, az Ige *hallását hangsúlyozó, de annak erejét elutasító és Isten természetfeletti jelenlétét kizáró* intézményes vallás idegeníti el az embereket az élő Istentől és az ő természetfeletti jelenlététől! És ezért joggal tételezhetjük fel azt, hogy a feltámadott Jézus ma is ugyanúgy akarja újra és újra testközelivé tenni számunkra a természetfeletti Isten természetfeletti jelenlétének valóságát, mint amikor köztünk járt a földön, méghozzá az ő egyházában működő Szentlélek megnyilvánulásai által! Mert ma is szükségünk van jelekre és csodákra, az evangélium hirdetésével együtt ahhoz, hogy mi, a természetfeletti Isten természetfeletti jelenlétének valóságától elszokott, félénk, gyáva, szorongó, önmagunktól hinni nem képes emberek is hinni tudjunk abban az Istenben, akit a Biblia úgy mutat be, hogy *“te vagy az Isten, aki csodákat teszel”* (Zsolt 77:14), *“aki nagy csodákat tesz”* (Zsolt 136:3). Jézus ezt az Istent mutatta be nekünk újra! Mi ennek a csodatévő Istennek vagyunk a gyermekei és képmásai! Mint Krisztus egyháza, nekünk is ezt az Istent kell bemutatnunk a világnak és az egyháznak! Hiszen *„Jézus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz”* (Zsid 13:8)! Nem véletlenül írja a Zsidókhöz írt levél szerzője, hogy a gyülekezetben nem csak az Isten beszéde ízelhető meg, hanem az eljövendő világ, azaz az új teremtés, azaz az új ég és új föld erői is (Zsid 6:5)! Pál apostol is erre utal, amikor a lelki ajándékok között olyanokat is felsorol, mint a csodatévő erők munkái és a gyógyítás ajándékai (1 Kor 12:9-10, 28). Már pedig a lelki ajándékok elsősorban *a gyülekezet építésére* adtak (1 Kor 14:12), tehát nem is (csupán) evangelizációs céljuk van! Ezek által maradhat ugyanis mindvégig valóságosan megtapasztalható Isten természetfeletti jelenléte a gyülekezetben (is). Ezek óvnak meg ma is bennünket attól, hogy újra elidegenedjünk a természetfeletti Isten természetfeletti jelenlététől. A Zsidókhöz írt levél írója így foglalja ezt össze:

Zsid 2:3-4 Amit, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosítottak számunkra, **4** Velük együtt bizonyágot téve arról Isten jelekkel és csodákkal és sokféle erővel és a Szent Lélek által [ESV: ajándékaival], amelyet szétosztott az ő akarata szerint.

Isten tehát nem visszavonta, hanem szétosztotta a Szentlélek ajándékait az ő egyházában (vö. 1 Kor 12:11). Jelek és csodák (ördögűzések és gyógyulások) nélkül a gyülekezeteink ugyanolyan vallásos gittegyletté silányulhatnak, mint a Jézuskorabeli zsinagógák, ahol az Atya, Fiú, Szentlélek imadásából könnyen az Atya, Fiú, Szentírás imádása lesz, ahol lehetnek ugyan nagyon jó tanítások, megtérések, újjászületések és elméletben sok mindent hinni is fogunk Istennel, Jézussal és a Szentlélekkel kapcsolatban, de a Szentlélek természetfeletti ajándékai és az általa tett jelek és csodák (és persze a valódi szeretetközösség megélése, vö. 1 Kor 13) nélkül aligha lesz valóságos az Isten természetfeletti jelenléte. Jézus csupán a pokoltól való megmentőnk lesz, aki megment Istent ítéletétől és megbiztosít számunkra egy helyet a mennyben, de itt a földön ugyanolyan száználmasan természeti szinten fogjuk élni a hívő életet, szorongva, félve, hitünkben el-elbizonytalanodva, emberi eszközökben és megoldásokban reménykedve, mint a világ fiai, egy-két vallásos elemmel és gyakorlattal megspékelve. És közben rendre el is fogjuk utasítani azokat, akik ma is valódi jeleket és csodákat tesznek és élnek át, a feltámadott Krisztusba vetett hitük és a Szentlélek által.

De hisz nem maga Jézus ígérte meg, hogy *„aki énbennem hisz, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amiket én teszek, sőt azoknál nagyobbakat is tesz”* (Jn 14:12) és hogy *„azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: Az én nevemben ördögöket űznek,... betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak”* (Mk 16:17-18)? Vagy Jézus csak az apostoli kor hívőire gondolt? Avagy nem igaz ma is az az „alapelv”, amit Jézus fogalmazott meg: *„ha nekem nem is hisztek, higgyetek a cselekedeteknek, hogy megtudjátok és elismerjétek, hogy az Atya énbennem van, és én őbenne vagyok”* (Jn 10:38)?

Persze azt is megígérte, hogy lesznek hamis jelek és csodák is (Mt 7:22-23; 24:4; Mk 13:20), amelyeket meg kell vizsgálnunk és meg kell tudnunk különböztetni az igaziaktól (1 Thessz 5:21), melyekkel kapcsolatban Jézus csak annyit mond, hogy *“ne higgyetek nekik”* (24:26). Pedig ha valahol, akkor éppen ezeknél a figyelmeztetéseknél lett volna a legkézenfekvőbb elmondania Jézusnak azt is,

hogyan az igazi hívők, az igaz Krisztus követői, az apostoli kor lezárultával már nem fognak jeleket és csodákat tenni és ezáltal fogják tudni megkülönböztetni az igaz hívőket a szélhámosoktól. De ilyen Jézus sehol nem mond. Sőt a hamis jeleknek és csodáknak éppen hogy a valódi, azaz Isten Lelke által tett jelek és csodák kontextusában van értelme. Sátán mindig is az igazi utánzásával, meghamisításával próbálja meg félrevezetni az embereket. De nekünk nem az igazit kell elutasítanunk, hanem a hamisítványt.

A jelek és csodák elmaradása vagy háttérbe szorítása sokkal inkább a racionalizmus, materializmus (negatív bibliakritika) és az intézményes vallás térhódítására (és mindezek következtében a Szentlélek háttérbe szorulására) vezethető vissza, mintsem az apostoli kor illetve a Kánon lezárulására és a bibliai Kijelentéshez való ragaszkodásra (pontosan ezt a Kijelentést próbálják megnyirbálni azok, akik a Bibliára hivatkozva utasítják el a modern kori jeleket és csodákat). Erről tanúskodnak az egyháztörténelmi feljegyzések.

Félreértés ne essék, nem csodahitről beszélek. Nem a csodákon van a hangsúly, hanem Isten Szaván! A jelek és csodák csupán az istenfiúságunk, az Istenben és az Ő Szavába vetett hitünk „természetes” velejárói (amolyan mellékhatásai). Ám ahhoz, hogy *mindazt* el tudjuk hinni, amit Isten az Ő Igéjében kijelentett, bizony ma is szükségünk lehet jelekre és csodákra (amiket Jézus maga is megígért az Ő Igéjében). Mert „*ha jeleket és csodákat nem látunk, nem hiszünk*”. Ez egy kijózanító és egyben kissé szomorú ténymegállapítás. Jézus, aki folyamatosan Isten természetfeletti jelenlétének valóságában élt és ehhez volt szokva, szomorúan konstatálja, hogy mi, az ő népe mennyire elidegenedtünk ettől a az isteni valóságtól. Nagyon jól tudta, hogy természetfölötti megtapasztalásokra lesz szükségünk mindvégig (ld. a folyamatos jelen idejű igealakot) ahhoz, hogy újra vagy talán először valóban hinni tudjunk a természetfeletti, a Krisztus élő egyházában testet öltő élő Istenben, az intézményes vallás halott, racionális, a mi természeti dimenzióink korlátai közé szorított istene helyett.